

За нужно намѣрваме да изложимъ тукъ нѣкои подробности за способъ-тъ, какъ да се събиратъ речени-тѣ матеріали, какво-то тѣ напълно да отговарятъ на назначеніе-то си.

А) ПРАВИЛА ЗА СЪБИРАНИЕ ПѢСНИ-ТѢ И ПРИКАЗНИЦИ-ТЕ.

1. Най-добрѣ е да се записватъ по села-та и да се взиматъ отъ жени. По села-та, защото-то по градове-тѣ мѣстно-то изговаряне е, малко или много, размѣсено. Отъ жени, защото-то мжже-тѣ, като пхтуватъ на горѣ на долѣ, побръкватъ си мѣстно-то изговаряне.

2. Почтенний записвачъ на нѣкоя пѣсень или приказница трѣбва да се старае да записва тѣй, както произноси жена-та, коя-то му диктува, дума по дума, и да употребява за всякой произносимъ отъ нея звукъ съотвѣтствующа-та му буква, безъ да се стѣснява при това отъ нѣкакви граматически и правописни правила. Съ една дума, той трѣбва да записва, тѣй какво-то въ записанна-та отъ него пѣсень или приказка да ся отряжява, като въ огледало, мѣстно-то изговаряне съ всички-тѣ си тънки особености и отличия въ думи-тѣ и звукове-тѣ.

3. Буква-ша *ѳ* да не ся употребява, а намѣсто нея да ся пише *е* или *я*, гдѣ какъ се произноси. На пр. да ся пише *хлебъ* и *хлябъ*, а не *хлѣбъ*. Буква-ша *ы* да се пише само въ такъвъ случай, гдѣ-то ся чуе звукъ *пѣ*-тъменъ отъ *и*. Ако ли пакъ не ся чуе такъвъ звукъ нигдѣ, то редома да се замѣнува съ послѣдня-та т. е. съ *и*. Буква-та *ж* да се пише редома, гдѣ-то ся чуе пълнъ тъменъ звукъ, а гдѣ-то този звукъ ся чуе ясно, като *а*, то съ *а* и да се пише, безъ да се обръща вниманіе на *родъ* или *падежъ* и пр.

4. Особно вниманіе трѣбва да обръщатъ почтенни-тѣ записваче на членъ-тъ и да го записватъ вѣрно, гдѣ какъ се произноси.

5. Да обръщатъ такова исто вниманіе и на полугласний звукъ при плавни-тѣ *л* и *р*, и да забѣлжватъ тѣчно, гдѣ именно ся чуе: отпрѣди имъ или послѣ.

6. Подъ всяка една пѣсень или приказница трѣбва да бждѣтъ забѣлжени область-та и село-то, гдѣ-то е записана, а тѣй исто и честно-то имя на записвачъ-тъ.